

Een blaadje Papier

door *Aug. Strindberg*

Toen hij den verhuiswagen hoorde wegrijden, ging de jonge man nog eens de kamers door, keek rond of er niets vergeten was en nam zijn hoed, den hoed met den rouwband. Hij sloot de deur, draaide den sleutel tweemaal om. Hij hoopte dat hij daarmee ook zijn vroeger leven had afgesloten; het was nu voorbij, de herinnering moest nu ook verdwijnen.

Maar terwijl hij door de gang naar de straatdeur liep, zag hij naast de telefoon een blaadje papier hangen, een gewoon blaadje papier van een blocnote. Er waren cijfers op geschreven, met inkt, met rood en blauw en zwart potlood. Alles wat hij wilde vergeten, brachten deze cijfers hem plotseling weer voor den geest. Een stuk van een menschenleven vertelden die cijfers, den mooien roman van een mooi geluk — op een half blaadje papier.

De jonge man trok het papier van den spijker en ging ermede weer in de kamer. Hij ging op de breede vensterbank zitten en begon te lezen. Het eerste nummer was 45293 en er achter stond: Alice. Het was een mooie naam, de mooiste naam, omdat het de naam was van zijn verloofde. Hij

had het genoteerd, omdat het telefoonnummer van haar ouders indertijd was veranderd; dat was acht maanden vóór hun huwelijk, toen hij reeds het huis had betrokken. Er onder stond het nummer van den bloemenwinkel; hij had dikwijls bloemen gestuurd... het was een mooie tijd.

Het volgend nummer: de Bank, met een hoofdletter en dik onderstreept. Want de Bank beteekende werk, salaris, eigen huis, geluk. Later was het doorgestreept en door een ander vervangen; de bank was failliet gegaan en na een korten maar moeilijken tijd had hij een andere positie gevonden.

De meubelmaker 15220, de behanger, de naaister en de kleermaker — de tijd van hun huwelijk nadert. De rijtuigverhuurder, het reisbureau...

De schouwburg, 82820; het was een gemakkelijk nummer om te onthouden. Zij zijn nu pas getrouwd en gaan 's Zondagsavonds naar den schouwburg, waar zij stil naast elkaar zitten, genietend, één in bewondering voor de schoonheid aan den anderen kant van het voetlicht. Zij kozen hnn stukken altijd heel nauwkeurig.

De naam van een vriend en het nummer, 42293. Hij kwam hen dikwijls bezoeken, was toen plotseling verdwenen, succes, rijk geworden, gevallen. Succes is vaak kortstondig.

Dan kwam er iets nieuws in hun leven: de zuster. De zuster met de vriendelijke oogen, die altijd zacht en kalm was en onhoorbaar door het huis liep. Onder haar naam stond het nummer van den dokter.

Voor het eerst volgde nu de naam van een familielid: Moeder. Dat was haar moeder. Gedurende de eerste maanden van hun huwelijk wilde zij niet komen, maar

toen kwam zij graag, omdat zij haar nu noodig hadden.

Weer de naam en het telefoonnummer van een dokter, een specialist.

Het volgend nummer had Moeder genoteerd, het nummer van een dagblad; er moest een advertentie geplaatst worden, want de dienstbode was vertrokken. Huwelijk.

De apotheker. Het gezicht van den jongen man betrok in pijnlijke herinnering. Een angstige tijd was het geweest; de dokter was dikwijls gekomen.

De groenteman, 18655; de kruidenier, 14522; Moeder had ze opgeschreven, omdat zij de nummers niet kende. Want de vrouw des huizes kon de huishouding niet meer voeren; ziek.

Onweerstaanbaar werd het oog van den man nu weer getrokken naar een nummer, dat ongeveer in het midden van het blaadje stond. Hij had het eerst overgeslagen. Hij hoorde het haar nog zeggen, toen zij de eerste maal dit nummer hadden opgebeld: rose bekleed en een grooten sluier er overheen. 's Middags hadden zij de wieg in den winkel bekeken.

Het volgend nummer kon de man niet lezen. Een waas van tranen trok voor zijn oogen; hij drong ze terug. Dit nummer had Moeder weer aangevraagd; hij had het niet kunnen zeggen, gewoon of het een boodschap was: twee kisten, één gewone maat, één voor een baby. Daaronder weer het nummer van een rijtuigverhuurder, een andere, want de vorige had geen lijk-wagen.

Het laatste nummer: het woningbureau, zijn huis aan te geven als te koop.

De man vouwde het papier op, kuste het en borg het zorgvuldig in zijn portefeuille. In twee minuten had hij twee jaar van zijn leven opnieuw doorleefd, de twee mooiste.

Zijn hoofd was niet in verdriet gebogen toen hij de deur van zijn huis voor de laatste maal achter zich dichttrok. Integendeel; hij droeg het hoofd rechtop, als een gelukkig man. Want hij wist dat hij het beste en mooiste had bezeten, dat het leven een man kan geven.

En hoevelen ontvingen het nooit?

KAMPEERTIJD.